

Væsentligt at faae et lille Tillæg til dem vedtaget, og paa den anden Side, selv om Tillæget ikke kommer i denne Lov, kan det komme alligevel. Vi have jo mange Gange efter Initiativ fra Regjeringen faaet paa Finantsloven Forlanaender om Forhøielse, vi have havt flere Bevillingsposter til Personel, baade Militære og Civile. Saavidt jeg erindrer, fik Lieutenanterne forleden Aar et Tillæg paa denne Maade. Vi have jo Tillægsbevillingsloven, høilovlig Thufommelse, liggende for os, og vi have jo ogsaa en Finantslov til Behandling i denne Vinter. Naar man nu ikke vedtager det foreliggende Forslag, og det ikke bliver til Noget paa Grund af denne mærkelige Uoverensstemmelse — vi ere uenige om at være enige — saa kunne vi jo paa Tillægsbevillingsloven give disse Mennesker de 5 Rd., som de skulle have i Tillæg fra 1ste Januar til 1ste April, og ligeledes kunne vi jo paa Finantsloven give dem et Tillæg for næste Aar; det stemmer overens med den Methode, vi have brugt ved flere andre andre Veiligheder, og der er naturligvis Ingen, som kan have det Mindste mod, at det kan lade sig gjøre. Man har rigtignok tidligere havt imod, at man paa Finantsloven har vedtaget et Tillæg for et helt Aar, men har ikke ment, at Finantsloven kunde bære et Tillæg til nogle Personer for et helt Aar, skjøndt den jo ellers gjælder for et helt Aar; men jeg har endnu ikke hørt modsigte, at Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven kunde bære, vel at mærke, ikke en Udgift, der er udredt uden at være bevilget, men en Udgift, der først er bevilget paa Tillægsbevillingsloven og derefter udredt for et Hjerdingaar af Finantsaaret. Jeg har, som sagt, ikke hørt fremsætte den Theori, at vore Bevillingslove ikke kunde bære en Bevilling for $\frac{1}{4}$ Aar, naar det var Tale om et Tillæg; der kan, som vi have hørt, gives alle Andre, der trænge eller ikke trænge dertil, et Tillæg paa Finantsloven paa mange forskellige Maader, vi have hvert evige Aar en Masse saadanne Tilfælde, og altsaa maa vi ogsaa kunne give Soldaten et saadant Tillæg. Vi have jo altsaa denne Udvei, selv om denne simple Sag skulle gaa i Stykker mellem vore Hænder af bare Enighed, thi Andet er det i Virkeligheden ikke. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, saaledes som Forholdene ere, end at jeg, dersom jeg skulle gaa tilbage fra det Forslag, som foreligger fra 2den Behandling, hellere vilde gaa Skridtet helt ud og gaa over paa den ærede Krigsministers Side, og hvis jeg ikke kan gaa over fra de Fem og Tredstuyves Standpunkt paa de Mittens, saa bliver jeg ved det, der er vedtaget ved 2den Behandling. Skulde Omstændighederne føre med sig, at Loven ikke kom ud til 1ste Januar i den Skikkelse, man har ønsket, og fastholdende den Tante, som Alle ere enige om, nuvel saa have vi en Leilighed til at bøde derpaa, naar vi komme til at behandle de af mig nævnte Bevillingslove.

N. Andersen: Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bjosen) yttrede i sit sidste Foredrag, at dersom Loven vedtoges paa den Maade, som her er foreslaaet, at den skulde gjælde til den 31te Marts 1876, saa vilde der komme et Tidspunkt, da man befandt sig under et Kryk af, at nu var Loven ved at ophøre. Det er ganske rigtigt, at dette vil blive Tilfældet; men hvad sfer, dersom Loven ikke vedtages? Ja, saa befinder man sig stadig under Kryk af, at Soldaten skulde have et Tillæg, som han ikke kan faae, medens man, naar man vedtager Loven med det forlængede Tidspunkt, da har disse fem Hjerdingaar, i hvilke man er fri for Kryk, hvor man uafhængig af Spørgsmaalet om Soldaternes Lønning, kan forhandle om det egentlige Lønningsspørgsmaal. Dette vil være Forfjellen paa, om vi vedtage Loven med Underendningsforslaget, som gaar ud paa, at den skal gjælde til den 1ste April 1876, eller vi ikke tage den med dette Forslag. Hvad nu angaar de Udtalelser, der sidst fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), saa er det ganske rigtigt, naar han siger, at han har hørt Ministeren udtale det, at han ikke kunde gaa ind paa Underendningsforslaget, men den ærede Minister har udtalt noget Mere — jeg veed ikke, om det ærede Medlem har hørt det eller ikke — nemlig, at han ikke vilde modsætte sig Forslaget (Stemmer: Nei!). So, det har han udtalt, og det har han ikke taget tilbage. Altsaa er jeg berettiget til at gaa ud fra, at hvis Thinget vedtager Loven med Underendningsforslaget, saa vil Ministeren ikke nægte den sit Samtykke, medens vi efter Mit, hvad der foreligger, kunne være temmelig sikre paa, at en uforandret Fastholden af Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, vil medføre, at det næppe udkommer som Lov. Det er hele Forfjellen. Jeg agter derfor at stemme for Underendningsforslaget; men hvis det forkastes, bliver jeg ganske vist staaende ved, hvad jeg stemte for ved Sagens 2den Behandling. Om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds desuagtet vil være i Stand til at forstasse Soldaterne det omtalte Tillæg, er Noget, som jeg i dette Dieblisk ikke vil udtale mig om; men det lod ogsaa paa det ærede Medlems Udtalelse, som om det i Grunden heller ikke har stor Betydning, enten de faae det eller ikke, og naar det er det, der ligger i Baggrunden, at det, vi forhandle, ikke er Hovedsagen, saa kan jeg forstaa det ærede Medlem; men for mig er det, vi i dette Dieblisk forhandle, Hovedsagen. Jeg har ikke noget Andet, som jeg stiller højere i Forbindelse med denne Sag; men det lod paa det ærede Medlems Udtalelse, som om selve dette Spørgsmaals Afgjørelse er det Underordnede for ham, og saa kan jeg meget godt forstaa ham; men jeg mener, at alle de, for hvem det er Hovedsagen at forstasse Soldaterne Noget, maa betragte denne Sag fra et noget andet Syns-